

en Befolkning af 156,000 efter Folketællingen i 1860, skal svare 190,000 Rd. som er imellem 7 og 8 Mk. pr. Individ. Det er altsaa i ethvert Fald ikke Folketallet, man er gaaet frem efter, men efter ganske andre Momenter, efter en Undersøgelse af, hvad man troede, at Skatteevnen var i Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og paa Landet. Men det Resultat, hvortil man førtes, forekommer mig at vise, at man enten paa en meget fornuftig Grund er kommen til en meget rigtig Slutning, eller at man har været overordentlig heldig, usædvanligt heldig i det, man har kaldt Gjættteri, eller har havt et overordenlig lykkeligt Indfald. Ville de Herrer nemlig betragte, hvad Skatteindtægten har udgjort i Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og paa Landet, saa ville De see, at Forholdet er paa meget Lidt nær det samme som Forholdet mellem de Summer, som skulle opbringes af disse tre store Dele af Landet. Jeg troer, at det er et Resultat, hvormed man kan være meget vel tilfreds, og at de, der i Folkethinget have tilraadet at forandre Regjeringens første Udkast, om end ubetydeligt, virkelig kunde gjøre sig til af, at de ere komne til disse Summer. For mig er Hovedindvendingen mod Procentsystemet den, at Alle ere interesserede i, at Staten faaer saa Lidt som muligt, at den derfor er den meest uvisse Skat, som kan tænkes, og at, medens til alle Tider Skatteindtægten Bished er blandt de Fordringer, der først og fremmest stilles til en god Skat, synes man her, og netop under de nærværende Forhold, hvor Skattebeløbets Bished maatte tillægges saameget større Betydning, slet ikke at ville tage Hensyn hertil. Jeg kan ikke tilbageholde min Forundring over, at denne Procentsystemets Mangel, Skattens store Uvisshed, ikke er traadt mere levende frem hos den ærede Finansminister, isald han da ikke deler den sangvinne Forhaabning, at der ved Procentsystemet skulde indkomme eller angives som Indtægt meget Mere, end der vil blive Følgen af Contingentsystemet. Jeg kalder det en sangvinne Forhaabning. Vistnok kan man ikke med Tal bevise, hvad der kan betegnes som sangvinne Forhaabninger, men naar man vil see hen til, hvad der er hændet i andre Lande —

og Erfaringen i andre Lande skal man vel ikke blindt følge, men man skal dog ikke hermetisk lukke Dinene derfor —, og naar man da lægger Mærke til, at i et Land, hvor Indkomstskatten indbringer Betydeligt, der er den enkelte Deel af denne Skat, som ligger paa dem, der skulle angive eller lade fremdrage Indtægterne af deres Bedrift som en Heelhed, den, der indbringer mindst, og at den langt fra at skride frem med de andre Dele af Skatten indbringer Mindre og Mindre, saa maa dette dog vistnok vække Ens Opmærksomhed, og naar nu dette Forhold ved Procentsystemets Gjennemførelse i andre Lande finder sin fuldkomne Stabsfæstelse i, hvad der er passeret i vort eget Land for et halvt Aarhundrede siden, og det paa en Tid, da netop Nødvendigheden af at bidrage til Statens Fornødenheder var meget stor, saa turde det vistnok være berettiget at sige, at det er en sangvinne Forhaabning, naar man, skjøndt man med Contingentsystemets Indførelse ikke har kunnet udbringe Mere som skattepligtig Indtægt end 90 Millioner, dog troer paa eengang ved Procentsystemets Anvendelse at kunne regne paa 100 Millioner eller Mere. Det er disse Bemærkninger, jeg har troet endnu at maatte gjøre. — Jeg skal ikke komme ind paa, hvad jeg maaskee kunde have en personlig Anledning til at inoedegaae; jeg maa i den Henseende henvise til, hvad jeg har sagt. Der gives en Maade at angribe paa, som det for en Mand, der kender sin egen Værdighed, vilde være uværdigt at svare paa.

Viceformanden: Det forekommer mig, at der i den ærede Talers Foredrag kaldt et Par Ottringer om Finansministerens Stilling til Sagen, som man kunde give en Fortolkning, ifølge hvilken de ikke vilde forekomme mig ganske passende, men da jeg ikke troer, at den ærede Taler paa nogen Maade har tilfigtet . . .

David: Det maa sikkert være en Misforstaaelse.

Viceformanden: Saa skal jeg heller ikke gaae videre med min Bemærkning.